

prima instanță - Gh. Bîrnaz,
instanța de apel –I. Cimpoi, N. Craiu, N. Simciuc,

ÎNCHEIERE

10 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:
Președintele completului,
judecători

Valeriu Doagă
Iuliana Oprea
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către recurentul societatea cu răspundere limitată "Auratus",

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de societatea cu răspundere limitată "Auratus" împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău privind anularea actelor administrative,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2015, prin care s-a respins apelul declarat de către societatea cu răspundere limitată "Auratus" și s-a menținut hotărîrea judecătoreiei Rîșcani mun. Chișinău din 17 februarie 2015,

c o n s t a ț ă:

La 30 noiembrie 2012 societatea cu răspundere limitată "Auratus" s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău în care a solicitat anularea Deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău nr.297 din 13 noiembrie 2012 și anularea Deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău nr. 2589/7 din 14 septembrie 2012, prin care s-a aplicat întreprinderii amenda în mărime de 10000 lei.

În motivarea acțiunii a reiterat că, la 21 august 2012 Inspectoratul Fiscal de Stat or. Edineț a efectuat un control fiscal la sediul societății cu răspundere limitată "Auratus".

Ulterior la 21 august a fost întocmit Actul nr.3-508847 în concluzia căruia s-a menționat că întreprinderea a încălcat prevederile art. 8 ali.2) lit. f) Codul fiscal. A fost împiedicată efectuarea controlului prin neprezentarea documentelor de proveniență a mărfii supuse comercializării și anume articole din aur și argint în sumă de 178347 lei.

Sustine că la 14 septembrie 2012 a fost emisă Decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău nr. 2589/7 prin care i-a fost aplicată amendă în mărime de

10000 lei conform art.253 alin. 1) Codul fiscal, pentru împiedicarea controlului fiscal prin neprezentarea de documente necesare organului fiscal.

Indică că cu decizia și actul Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău nu este de acord.

Invocînd ilegalitatea Deciziei nr.2589/7 din 14 septembrie 2012, la 09 octombrie 2012 a înaintat contestație.

La 02 noiembrie 2012, a primit prin intermediul poștei citația cu solicitarea prezenței societății cu răspundere limitată "Auratus" la examinarea contestației pentru, 06 noiembrie 2012, ora 14.30. Însă din cauză că la 06 noiembrie 2012 ora 15.00, a fost stabilită examinarea dosarului civil 2e-1625/2012 la Judecătoria Centru, mun. Chișinău a fost imposibil de a se prezenta și la 05 noiembrie 2012 a depus cerere de amânare la Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău.

Susține că la 13 noiembrie 2012 a primit prin intermediul poștei citația, cu solicitarea prezentei societății cu răspundere limitată "Auratus" la examinarea contestației, pentru 13 noiembrie 2012, dar deoarece citația a fost primită în același zi cu data stabilită pentru examinarea contestației nu a avut posibilitatea de a-și apăra drepturile sale la examinarea contestației și la emiterea Deciziei nr. 297 din 13 noiembrie 2012.

Mai susține societatea cu răspundere limitată "Auratus" că au fost încălcate principiile fundamentale și dreptul la apărare și egalitatea armelor.

La 26 noiembrie 2012 a primit prin intermediul poștei Decizia nr.297 din 13 noiembrie 2012, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată contestația depusă împotriva Deciziei nr.2589/7 din 14 septembrie 2012.

Consideră că deciziile Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău sunt adoptate cu încălcări a legislației în vigoare.

La întocmirea Actului nr.3-508847 din 21 august 2012, semnat de reprezentanți Inspectoratului Fiscal pe raionul Edineț inspectorii Ivasiuc Ana și Colosov Doinița, au încălcat prevederile art.216 alin.7 Codul Fiscal.

Totodată și la examinarea Actului de control nr.3-508847 din 21 august 2012, cît și la examinarea contestației s-a ignorat prevederile art.226 alin.(l) și alin.(3) lit.(b).Codul fiscal.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 26 decembrie 2012 pricina civilă a fost strămutată după competență la judecătoria Rîșcani mun. Chișinău.

Prin hotărârea judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 17 februarie 2015 s-a admis parțial cererea de chemare în judecată înaintată de societatea cu răspundere limitată "Auratus".

S-a anulat decizia Inspectoratului Fiscal de Stat mun. Chișinău nr.2589/7 din 14 septembrie 2012.

S-a menținut încheierea instanței din 30 octombrie prin care s-a dispus suspendarea executării Deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat mun. Chișinău nr. 2589/7 din 14 septembrie 2012, ca măsură de asigurare a acțiunii, pînă la devenirea hotărîrii definitive și irevocabile. În rest pretențiile societății cu răspundere limitată "Auratus", s-au respins ca nefondate.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2015 s-a admis apelul Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău, s-a casat hotărîrea judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 17 februarie 2015 și s-a adoptat o

hotărîre nouă prin care s-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de societatea cu răspundere limitată "Auratus".

La 24 decembrie 2015 societatea cu răspundere limitată "Auratus" a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2015, cerînd, casarea acesteia, admiterea recursului, și menținerea hotărîrii judecătorești Rîșcani mun. Chișinău din 17 februarie 2015.

În motivarea recursului a invocat că, nu este de acord cu soluția instanței de apel, este contrară prevederilor legale fiind adoptată cu interpretarea eronată a circumstanțelor de drept și de fapt.

Susține că la examinarea cauzei în fond au fost prezentate facturile fiscale de cumpărarea a materiei prime, ce atestă deținerea legală a activelor, iar în cadrul controlului au fost prezentate facturile de expediție. Instanța de apel incorect a aplicat prevederile art.17 alin.1) din Legea Contabilității, nefiind constatate prin probe veridice că a încălcat regulile generale privind contabilitatea elementelor patrimoniale. În cadrul controlului au fost cerute documentele de proveniență a materiei prime și nu a provenienței mărfurilor.

Consideră recurentul că instanța de apel nu a dat o apreciere legală și nici nu s-a expus asupra faptelor, nu a constatat și elucidat corect circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii. Prin acțiunile reprezentanților Inspectoratului Fiscal de Stat au fost lezate drepturile contribuabilului la un proces echitabil în sensul art. 6 al Convenției CEDO.

Recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma prevederilor art. 432, alin. (2), lit. a) și b) Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Prin referința depusă la 02 martie 2016 Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău a indicat că argumentele recurentului nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material și nu se încadrează în prevederile art. 432, alin. (2), lit. a) și b) Codul de procedură civilă. A pledat pentru inadmisibilitatea recursului.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Potrivit scrisorii de comunicare a Curții de Apel Chișinău (f.d.138), decizia motivată a fost expediată în adresa participanților la proces la 25 septembrie 2015, însă la materialele dosarului nu există dovada legală de recepționare, astfel instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și recursul declarat la 24 decembrie 2015 este depus în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de

contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Argumentele invocate de către recurent poartă un caracter declarativ, se

combat cu probele administrate și nu au suport legal.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material, procedural și apreciind corect probele administrate a emis o hotărâre legală, iar argumentele invocate de societatea cu răspundere limitată "Auratus" în cererea de recurs poartă caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către societatea cu răspundere limitată "Auratus" se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Valeriu Doagă

Judecători

Iuliana Oprea

Dumitru Mardari